

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna, soudkyně Mgr. Michaely Macurové a soudce Mgr. Jana Ferfeckého ve věci

navrhovatelky: V. H.
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D.
sídlem Klokotská 103, 390 01 Tábor

proti
odpůrci: Ministerstvo kultury
sídlem Maltézské náměstí 471/1, 118 11 Praha 1

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2023 o prohlášení části krajinného celku – území Pravětín – Skláře – Veselka za památkovou zónu a určení podmínek její ochrany, vydaného odpůrcem dne 30. 4. 2024, č. j. MK 62939/2023 OPP,

takto:

- I. Návrh se **zamítá**.
- II. Navrhovatelka **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Odpůrci se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:
I. Vymezení věci

1. Navrhovatelka se u zdejšího soudu podle § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení výše specifikovaného opatření obecné povahy (dále též „OOP“), které odpůrce vydal na základě § 6 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jen „památkový zákon“).
2. Čl. 1 napadeného OOP stanoví, že *předmětem ochrany v památkové zóně Pravětín – Skláře – Veselka jsou kulturní hodnoty kontinuálně se vyvíjející kulturní krajiny, jejíž charakter je dán souvislým využíváním k zemědělskému hospodaření, při zachování výrazných struktur členění plužiny jednotlivých sídel. Dochovaná struktura rozdělení pozemků oddělených výraznými mezemi a terasami je cenným dokladem středověkého osidlování území v okolí města Vimperka. V památkové zóně jsou sledovány zejména hodnoty krajinné, historické a urbanistické, lokálně umocněné hodnotami reliktní industriální krajiny v okolí bývalých sklářských hutí.* Článek 2 stanoví podmínky ochrany památkové zóny. Článek 3 vymezuje hranice památkové zóny. Přílohou opatření jsou orientační a podrobná mapa vyhlášené památkové zóny.

II. Obsah návrhu

3. Navrhovatelka je vlastníkem pozemků parc. č. XA, parc. č. XB, parc. č. XC a parc. č. XD v k. ú. X, na které regulace napadeného OOP dopadá, a tvrdí, že je touto regulací přímo dotčena na svých právech, konkrétně právu vlastnickém a právu na spravedlivý proces.
4. Navrhovatelka v první části návrhu namítá, že napadené OOP není souladné se zásadou proporcionality, k čemuž odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120. Taktéž jej považuje za nepřezkoumatelné, neboť se nedostatečně vypořádalo s jejími námitkami a odůvodnění jak samotného OOP, tak rozhodnutí o jejích námitkách je obecné a nekonkrétní. K požadavkům na rozsah a konkrétnost vypořádání námitek navrhovatelka taktéž poukazuje na judikaturu NSS (například rozsudek ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010-169, č. 2266/2011 Sb. NSS či ze dne 15. 10. 2009, č. j. 6 Ao 1/2009-98).
5. Navrhovatelka namítá, že deklarovaný cíl ochrany OOP v článku 2 se výrazně soustředí na urbanismus a s tím spojenou potenciální výstavbu a její regulaci v předmětném území, což je v rozporu s článkem 1.
6. Navrhovatelka nerozporuje zájem na zachování hmotného kulturního dědictví, tvrdí však, že tato ochrana je stanovena už územním plánem města Vimperk a odpůrce nevysvětlil, proč v daném případě nepostačuje. Podmínky navržené zóny spočívající v ochraně kulturních hodnot území včetně nové zástavby jsou v podstatě totožné s podmínkami územního plánu (str. 4-6). Navrhovatelka má za to, že napadené OOP je vydáno zcela nadbytečně, neboť ani samo nestanovuje konkrétní případy, kde by měla být ochrana realizována. Stejně tak nejsou stanoveny jasné podmínky, které by měla nová výstavba respektovat, napadené OOP je nejednoznačné, nedostatečně určité, nedostatečně srozumitelné a předvídatelné a prakticky nevymahatelné. OOP stanovuje pouze obecně charakterizované povinnosti bez konkrétních podmínek, které by potenciální stavebníci měli splnit.
7. Z části Dopady na práva a povinnosti vlastníků nemovitostí na území památkové zóny pak navrhovatelka dovozuje, že celý smysl napadeného OOP je soustředěn na regulaci výstavby v režii památkového zákona, přičemž záminkou k tomu se hovoří o zachování a ochraně plužiny, což činí napadené OOP nevěrohodným a rozporným se zásadou proporcionality. Navrhovatelka proto požadovala, aby památková zóna nebyla vymezena v ploše, v níž se

nacházejí její pozemky, odpůrce tomuto požadavku ovšem s obecným odůvodněním nevyhověl.

8. Navrhovatelka v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že některá území, která jsou svým charakterem zemědělské krajiny s plůžinou srovnatelná s řešenými územími (např. Klášterec u Vimperka nebo Lipka u Vimperka), nebyla do napadeného OOP zahrnuta. Důvod pro takový postup odpůrce nijak nevysvětlil. Z odůvodnění OOP plyne, že v části území se konal terénní průzkum, aniž by však bylo odůvodněno, proč neproběhl i na zbytku území. Navrhovatelka proto považuje napadené OOP za diskriminační, neboť některým vlastníkům ve srovnatelném území stanovuje omezení a jiným nikoliv, a rozporné se zásadou proporcionality.
9. Odpůrce v odůvodnění napadeného OOP odkazuje na hodnocení Národního památkového ústavu, aniž by však bylo toto hodnocení jako věrohodný důkaz o konkrétních hodnotách pro nezbytnost prohlášení památkové zóny doloženo.
10. Navrhovatelka zakoupila pozemky v dotčené lokalitě za účelem výstavby rodinného domu, přičemž vycházela právě z územního plánu města Vimperk, dle kterého zjistila, co si může dovolit na pozemcích realizovat, toto plně respektovala a hodlá respektovat. Přesto se proti jejímu stavebnímu záměru odvolal občanský spolek Veselka pod Boubínem, z. s., jehož účelem je dle výpisu z veřejného rejstříku „ochrana přírody a krajiny, ochrana životního prostředí, zejména v katastrálním území Veselka u Vimperka“, který inicioval u odpůrce prohlášení předmětné zóny. Cílem napadeného OOP je tak podle navrhovatelky zabránit jí v realizaci jejího stavebního záměru, nikoliv ochrana památkové péče. Napadeným OOP tak dojde k omezení práv navrhovatelky, která nebude moci realizovat stavbu plánovanou a akceptovatelnou dle platného územního plánu. Dle navrhovatelky je napadeným OOP zasaženo do principu legitimního očekávání. Navrhovatelka investovala nemalé finanční prostředky na nákup pozemků, aby mohla realizovat stavbu rodinného domu v mezích platného územního plánu, což nyní napadené OOP změní. K prokázání svých tvrzení navrhla provedení důkazů spočívajících v žádosti o vydání územního rozhodnutí, oznámení stavebního úřadu o zahájení řízení a námitkách spolku Veselka pod Boubínem.
11. V další části návrhu navrhovatelka s odkazem na § 78 odst. 1 a 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „ZOPK“) tvrdí, že Správa Národního parku Šumava měla být dotčeným orgánem, neboť se napadené OOP dotýká pozemků v její správě (na území CHKO Šumava) a týká se realizace ochrany těchto pozemků. Odpůrce tak měl individuálně vyzvat Správu Národního parku Šumava k vyjádření a napadené OOP s ní projednat jako s dotčeným orgánem. Absence uvedeného je dle navrhovatelky zásadním porušením procesních pravidel pořízení a schvalování napadeného OOP, které má vliv na jeho zákonnost. K uvedené námitce by měl soud přihlížet z úřední povinnosti.
12. Závěrem navrhovatelka tvrdí, že z grafického vymezení OOP je zřejmé, že zasahuje i na plochy, resp. pozemky, kde nejsou znaky pro památkovou ochranu naplněny. Jde o lesní pozemky, které jsou do chráněného území zařazeny, ačkoliv se jich podmínky ochrany vůbec netýkají, či zastavěné a zastavitelné území k. ú. Vimperk na celém jeho jižním okraji, kde nejsou ani náznakem definovány prvky památkové ochrany. V části Hájná Hora, která je příměstskou rekreační zónou, se nachází lokalita Schweiglův dvůr, která již není žádnou osamocenou usedlostí, jak se tvrdí v návrhu. Původní stavba je užívána pro bydlení a je součástí kompaktní zástavby. Tyto pozemky jsou tak do napadeného OOP zahrnuty zcela zbytečně a neoprávněně.

13. Navrhovatelka proto navrhuje zrušení napadeného OOP v rozsahu textové i grafické části.

III. Vyjádření odpůrce

14. Odpůrce považuje podaný návrh za nedůvodný a navrhuje, aby byl zamítnut.
15. Odpůrce konstatuje, že úkolem orgánů územního plánování je dle § 38 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon (dále jen „**stavební zákon**“) ve veřejném zájmu chránit a rozvíjet přírodní, kulturní a civilizační hodnoty území, včetně urbanistického, architektonického a archeologického dědictví. K tomu je však nezbytná aktivní účast orgánů památkové péče specifikovaná v § 54 stavebního zákona. Podle památkového zákona patří orgány památkové péče mezi dotčené orgány při pořizování územně plánovací dokumentace, případně jejích změn, avšak jen v případech, kdy se v předmětném území nachází chráněný statek. Pokud by tedy v rámci přezkoumávaného území nebyla prohlášena památková zóna, orgány památkové péče by nemohly plnit povinnosti vyplývající z platných právních předpisů.
16. Odpůrce uvádí, že ochranný režim v památkových zónách sám o sobě nebrání dalšímu územnímu rozvoji. Orgán státní památkové péče musí při vydávání rozhodnutí nebo závazného stanoviska dle § 14 památkového zákona vždy dostatečně zohlednit specifika daného případu, postupovat proporciálně a eliminovat případné nadměrné negativní dopady památkové ochrany do vlastnických práv. V případě vydaného a platného územního rozhodnutí nebo stavebního povolení je respektován doložený právní stav.
17. Odpůrce dále uvádí, že trojice vzájemně sousedících obcí Veselka, Pravětín a Skláře představuje jádrové území památkové zóny, rozkládající se převážně v severozápadní části Boubínské hornatiny představující samostatný geomorfologický podcelek rozdělený na dva okrsky – Včelenskou hornatinu a Boubínský hřbet. Západněji ležící lokality, např. uváděné k. ú. Klášterec u Vimperka nebo Lipka u Vimperka, již náleží ke geomorfologickému podcelku Šumavské pláně, konkrétně okrsku Knížecí pláně. Při vymezování hranice krajinné památkové zóny se přitom přihlíží nejen k uvedené geomorfologii terénu, ale rovněž ke kulturně historické hodnotě území nebo jeho částí odrážející krajinný a sídelní vývoj v posuzovaných souvislostech, dále ke stupni a charakteru dílčího narušení a v neposlední řadě též ke správní hranici, včetně průběhu hranic konkrétních parcel.
18. Odpůrce popisuje historii uvedené lokality a poukazuje na skutečnost, že dnešní prostředí kolem Veselky má charakter odlesněné a otevřené náhorní krajiny. V důsledku tohoto zde vznikají příznačné pohledové vazby mezi historickým jádrem obce a zástavbou při cestě vedoucí podél obory, které se dále otevírají směrem na Boubín nebo ve směru opačném na Výšinu. V ostatních částech jsou dálkové pohledy naopak uzavírány souvislejším lesnatým porostem nebo stromořadím podél cest, případně dřevinami mezi lány navazujícími na okraj zastavěného území s další vegetací včetně náletové. Požadované zmenšení plošného rozsahu krajinné památkové zóny na úkor otevřené krajiny vymezující kolem obce charakteristický odlesněný útvar považuje odpůrce s ohledem na pohledové vazby a historické souvislosti založení i pozdějšího vývoje za nekoncepční řešení.
19. K absenci vyjádření Správy Národního parku Šumava odpůrce konstatuje, že ta není dle památkového zákona dotčeným orgánem. Dotčenost podle ustanovení § 78 odst. 1 a 2 ZOPK se týká pouze výkonu státní správy při ochraně přírody a krajiny podle tohoto zákona.
20. Dále odpůrce uvádí, že vymezení rozsahu památkové zóny bylo provedeno v souladu s metodikou s osvědčením Ministerstva kultury „Typologie historické kulturní krajiny

České republiky“ ze dne 18. 6. 2020, č. j. MK 40137/2020 OVV, sp. zn. MK-S 16383/2015 OVV. Vydavatel Národní památkový ústav, ÚOP v Č. Budějovicích 2020. Edice odborné a metodické publikace, svazek 105, dostupný na <https://www.npu.cz/cs/e-shop/78178-typologie-historicke-kulturni-krajiny-ceske-republiky>. Základem pro vymezení celku historické kulturní krajiny jsou území se zachovanými nebo reliktními úseky plužiny (reliktní jsou pozemky zalesněné ve 20. století s dochovaným terasováním reliéfu) sídel Veselka, Pravětín, Skláře a lokality Hájna Hora. Členění plužiny na Hájné Hoře má odlišný charakter, avšak jedná se o stabilizovanou strukturu dokládající vývoj hospodaření, stejně jako u rovnoběžných pásů v předešle uvedených sídlech.

21. Odpůrce dále uvádí, že pro vymezení celku historické kulturní krajiny byly vybrány sousedící katastry (resp. v případě Vimperka a Hájné Hory část katastru) s větším rozsahem dochovaného členění plužiny. Proto do souboru nebyla zařazena např. Solná Lhota, Vyšovátka, Buk, kde není členění reliéfu čitelné nebo je omezeno na malou část území. Lepší dochovanost členění plužiny vykazuje např. Klášterec, Lipka, Boubská nebo Hrabice, které jsou však od výše uvedeného souboru prostorově odděleny vzdáleností nebo moderními předměstími Vimperka.

IV. Replika navrhovatelky

22. Navrhovatelka v replice k vyjádření odpůrce zejména setrvává na své argumentaci, že ochrana veřejných zájmů, které odpůrce zmiňoval, včetně památkových, je dostatečně zajišťována regulací obsaženou v územním plánu města Vimperk. Vyhlášení památkové zóny tak není jediným způsobem, jak zajistit zájmy plynoucí z památkového zákona. Podmínky navržené zóny jsou v podstatě totožné s regulací obsaženou v územním plánu města Vimperk, a OOP je tak nadbytečné a duplicitní.
23. Navrhovatelka uvádí, že ani v jedné z dotčených osad není samostatná památková zóna nebo přímo památkově chráněná stavba, dle navrhovatelky tak nebylo dostatečně prokázáno, z jakého důvodu je třeba památkovou zónou zatížit celé území těchto osad. Z grafické části územního plánu jasně vyplývá, že zastavěné i zastavitelné plochy respektují stávající zemědělskou krajinu a existující plužinu nikde nenarušují. Navrhovatelka opakuje, že zakoupila pozemky za účelem výstavby rodinného domu a vycházela přitom právě z územního plánu města Vimperk. Stanovení dalších podmínek, které budou vycházet z památkové zóny, považuje navrhovatelka za nepřijatelné. Navrhovatelka namítá, že byl porušen princip právní jistoty, neboť odůvodněně vycházela z územního plánu, přičemž stanovení památkové zóny toto zásadním způsobem mění. Řešení zvolené napadeným OOP na jí vlastněných pozemcích je dle navrhovatelčiny přesvědčení v rozporu s kritériem vhodnosti a potřebnosti, kritériem minimalizace zásahů a zákazu libovůle a nediskriminace, tedy v rozporu se zásadou proporcionality.
24. Navrhovatelka k důkazu přikládá mapy a snímky dostupné v archivu Českého úřadu zeměměřického a katastrálního, které dokládají historickou zástavbu osady Veselka, Pravětín a Skláře. Je z nich patrné, že se zde zástavba nacházela i historicky. Navrhovatelka uvádí, že její stavební záměr žádným způsobem nevybočuje z historicky zastavěné části osady Veselka, a to ani svým objemovým řešením a vzhledem. Nelze tedy konstatovat, že by v rámci historicky zastavěných ploch těchto osad mělo docházet k jakémukoliv zásahu do historické podoby dané lokality. Z porovnání jednotlivých snímků lze dojít k závěru, že zástavba v uvedených osadách vychází z historického osídlení a nezasahuje do plužin, které jsou hlavním cílem ochrany z pohledu napadeného OOP. Navrhovatelka se tak domnívá, že

je zcela nedůvodné zařadit uvedené osady v rozsahu zastavěného a zastavitelného území dle účinného a platného územního plánu Vimperka do památkové zóny.

25. Dále navrhovatelka setrvává na svých námitkách týkajících se absentujícího vyjádření Správy NP Šumava a grafického vymezení OOP, z něž plyne nadbytečné zahrnutí některých pozemků do památkové zóny. Dle navrhovatelky ani po vyjádření odpůrce není zřejmé, proč byly některé plochy vybrány a jiné ne.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

26. Soud ověřil, že návrh byl podán včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o návrh přípustný, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené opatření soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době jeho vydání a v mezích uplatněných návrhových bodů (§ 101b odst. 2 a 3 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že návrh **není důvodný**.
27. Soud o návrhu rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro to byly splněny podmínky § 51 odst. 1 s. ř. s. Navrhovatelka ani odpůrce s takovým postupem neprojevili nesouhlas a potřebu nařídit jednání neshledal ani sám soud. Navrhovatelka sice v návrhu označila důkazní návrhy, jejich provedení však soud shledal nadbytečným, neboť se nevztahovaly k předmětu řízení (viz níže). Při posouzení věci tak soud vycházel pouze z obsahu napadeného OOP a správního spisu, kterým se dle ustálené judikatury nedokazuje.
28. Podle § 6 odst. 1 památkového zákona *území sídelního útvaru nebo jeho části s menším podílem kulturních památek, historické prostředí nebo část krajinného celku, které vykazují významné kulturní hodnoty, může Ministerstvo kultury po projednání s krajským úřadem prohlásit opatřením obecné povahy za památkovou zónu a určit podmínky její ochrany*.
29. Podle § 2 odst. 1 vyhlášky č. 66/1988 Sb., kterou se provádí zákon České národní rady č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jen „**prováděcí vyhláška**“) *pro prohlášení památkové zóny podle § 6 odst. 1 zákona je určující charakteristika významných kulturních hodnot území, vymezení hranice památkové zóny, popis předmětu ochrany a péče, stanovení podmínek pro stavební a další činnosti směřující k ochraně území a zvýšení kvality životního prostředí*.
30. Městský soud se nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti jak samotného odůvodnění napadeného OOP, tak rozhodnutí o námitkách navrhovatelky, které navrhovatelka zpochybňuje. Nad rámec nutného odůvodnění považuje městský soud za vhodné vyjádřit se k otázce včasnosti navrhovatelkou uplatněných námitek. Odpůrce v úvodu jejich vypořádání konstatoval, že námitky byly podány opožděně. S takovým hodnocením se ovšem městský soud neztotožňuje. Ze správního spisu vyplývá, že návrh OOP byl na úřední desce odpůrce vyvěšen od 8. 1. 2024. Návrh opatření obecné povahy musí být podle § 172 odst. 1 správního řádu zveřejněn nejméně po dobu 15 dnů; dnem zveřejnění (ve smyslu dokonání tohoto úkonu) se podle § 172 odst. 5 věty první správního řádu se rozumí patnáctý den ode dne vyvěšení návrhu opatření obecné povahy na příslušné úřední desce (tedy způsobem stanoveným v § 25 téhož zákona). Teprve po uplynutí 15 dnů ode dne vyvěšení návrhu počíná běžet lhůta 30 dnů pro podání námitek proti návrhu opatření obecné povahy (viz rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2016, č. j. 6 As 231/2015-44). Námitky navrhovatelky datované dnem 6. 2. 2024, které odpůrce obdržel dne 8. 2. 2024, tak byly podány včas. Nado i v případě nesprávného výpočtu lhůty k podání námitek ode dne 8. 1. 2024, jak to učinil odpůrce, která dle jeho názoru skončila 7. 2. 2024, bylo navrhovatelčino podání taktéž

včasné, neboť z podacího razítka na obálce, v níž podání odeslala, vyplývá, že bylo podáno k poštovní přepravě dne 7. 2. 2024. Podle pravidla uvedeného v § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu tak byla lhůta zachována.

31. Odpůrce ovšem i přes výše uvedené navrhovatelčiny námitky vypořádal jako námitky včasné, nesprávná úvaha stran jejich opožděnosti tak není pro další posouzení věci rozhodná a soud mohl přistoupit k posouzení přezkoumatelnosti a případně zákonnosti závěrů odpůrce, které navrhovatelka zpochybňuje.
32. Městský soud v obecnosti odkazuje na judikaturu týkající se požadavků na kvalitu odůvodnění těchto částí OOP. NSS již v minulosti vysvětlil (např. v navrhovatelkou zmiňovaném rozsudku č. j. 1 Ao 5/2010-169), že na odůvodnění rozhodnutí o námitkách je třeba klást stejné požadavky jako v případě jiných správních rozhodnutí podle § 68 odst. 3 správního řádu. Stejně požadavky jsou pak kladeny i na odůvodnění opatření obecné povahy jako takového (rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS). V odůvodnění je tedy nutno uvést důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Nesplňuje-li správní akt uvedené požadavky, jedná se o akt nepřezkoumatelný, a to pro nedostatek důvodů.
33. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí (zde OOP) je přitom třeba vykládat v jejím skutečném smyslu, tedy jako nemožnost rozhodnutí (OOP) přezkoumat, jelikož není možné zjistit jeho obsah či důvody, pro které bylo vydáno (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1586/2008 Sb. NSS). Takovou vadu proto nezpůsobuje každý dílčí nedostatek odůvodnění, nýbrž jen takový, který vede k závěru o skutečné nemožnosti zjistit důvody rozhodnutí, resp. důvody, pro které neshledal správní orgán námitky účastníka řízení důvodnými. Požadavky kladené na detailnost vypořádání jsou úměrné relevanci, rozsahu a detailnosti připomínky vznesené účastníkem řízení.
34. V projednávané věci je třeba souhlasit s navrhovatelkou, že odůvodnění vypořádání jejích námitek je do značné míry šablonovité, resp. přebírá obecné formulace z vlastního odůvodnění opatření obecné povahy. Na vznesené námitky však dle městského soudu reaguje ještě dostatečně, neboť je z něj možné usoudit na to, z jakého důvodu nepovažoval odpůrce výhrady navrhovatelky za relevantní a uplatněným námitkám nevyhověl. Uplatněné námitky jsou do značné míry obsahově shodné s nyní uplatněnými návrhovými body, přičemž městský soud má za to, že je třeba upřednostnit přezkum samotné zákonnosti napadeného OOP před jeho zrušením pro vady odůvodnění, a to zejména za situace, lze-li důvody pro vyhlášení památkové zóny nalézt mimo samotné OOP též ve správním spise.
35. Navrhovatelka v první řadě namítá, že deklarovaný cíl ochrany OOP v článku 2 se výrazně soustředí na urbanismus a s tím spojenou potenciální výstavbu a její regulaci v předmětném území, což je v rozporu s článkem 1.
36. S uvedenou námitkou se městský soud neztotožňuje. Z čl. 1 napadeného OOP vyplývá, že předmětem ochrany památkové zóny jsou hodnoty kulturní krajiny, která je v daném území významná a specifická svým charakterem. Dále ustanovení popisuje tento charakter (viz bod 2 tohoto rozsudku) a uvádí, že v památkové zóně jsou sledovány zejména hodnoty krajinné, historické a urbanistické, lokálně umocněné hodnotami reliktní industriální krajiny v okolí bývalých sklářských hutí.

37. Článek 2 následně stanoví, že k zajištění ochrany památkové zóny musí být pozemky a stavby využívány v souladu s jejich kulturními hodnotami. Další podmínky se týkají pořizování územně plánovací dokumentace, jejích změn a dalších opatření, která mají dopad na podobu a využívání území památkové zóny. V takovém případě je nutno respektovat dochované prostorové a funkční uspořádání území, zejména rozsah a strukturu zemědělských pozemků včetně jejich vymezení terasami, mezemi, kamennými snosy a dalšími terénními úpravami formujícími plužinu. V sídlech je nutné respektovat dochovanou historickou urbanistickou strukturu, míru zastavěnosti a výškovou hladinu zástavby. Další podmínka akcentuje, že při rozhodování o umístění nové stavby, zařízení, opatření nebo jejích změn nesmí realizací dojít k negativním pohledovým, estetickým a funkčním změnám daného území, zejména k takovým, které by narušily dochované pohledové vztahy a dominantní uplatnění kulturních hodnot v krajině. Nové stavby a úpravy stávajících staveb musí vycházet z původní tradiční zástavby, zejména musí respektovat charakter, měřítko, objem a proporce staveb a charakter střešní krajiny. Další podmínka se týká úpravy veřejných prostranství včetně vegetační složky, úprav ploch, komunikací a cest, které se taktéž musí podřídit zachování kulturních hodnot památkové zóny. Další podmínka uvádí, že při plánování a realizaci opatření nestavební povahy v krajině (například ÚSES, změna parcelace v rámci pozemkových úprav) je nezbytné sledovat soulad s historickými hodnotami krajiny a možnosti její regenerace a udržitelného rozvoje, zejména pokud se jedná o charakter a členění plužiny.
38. Z článku 1 dle městského soudu plyne zájem na komplexní ochraně krajiny, která je cenná pro svou dochovanou strukturu rozčlenění a využívání. V čl. 2 odst. 1 je pak dále rozvedeno, že kulturní hodnoty a prostředí, k jejichž zachování je památková zóna vyhlášována, tvoří uspořádání zemědělských pozemků včetně jejich charakteristického reliéfu a vymezení, sídla, stavby, architektonické soubory, jednotlivé objekty, pozemní komunikace, veřejná prostranství, vodní toky a plochy, trvalé porosty a archeologické lokality.
39. Městský soud na rozdíl od navrhovatelky nepovažuje za rozporné s předmětem ochrany vymezeném v čl. 1 OOP, vztahují-li se podmínky ochrany v převážné míře k urbanistickým hlediskům krajiny, resp. stavební činnosti v krajině. Soud má totiž za to, že právě tyto aspekty činnosti člověka mohou mít na uspořádání krajiny a její charakter největší vliv, a proto je logická a racionální snaha zejména tyto činnosti napadeným opatřením regulovat, což je ostatně jeho účelem. Nadto z provedené rekapitulace plyne, že podmínky ochrany jsou stanoveny nejen k hledisku urbanistickému, ale také ve vztahu k opatřením nestavební povahy. I taková opatření podléhají regulaci napadeného OOP, neboť mohou mít vliv na předmět ochrany památkové zóny. Také ze samotné prováděcí vyhlášky pak plyne, že pro vyhlášení památkové zóny je podstatné stanovení podmínek *pro stavební a další činnosti* směřující k ochraně území a zvýšení kvality životního prostředí.
40. K uvedenému se váže obdobná námitka, že smysl napadeného OOP je soustředěn na regulaci výstavby v režii památkového zákona, přičemž záminkou k tomu se hovoří o zachování a ochraně plužiny, což činí napadené OOP nevěrohodným a rozporným se zásadou proporcionality.
41. Městský soud je přesvědčen, že ochrany plužiny a zachování charakteru zvláště cenného území, kterým území chráněné památkovou zónou podle odpůrce je (a zájem na jehož ochraně ostatně navrhovatelka ani nezpochybňuje, jak sama v návrhu uvádí), lze dosáhnout mimo jiné, resp. zejména právě regulací stavební činnosti, jak již bylo vysvětleno výše. V dané skutečnosti proto soud neshledává jakoukoliv nezákonnost napadeného OOP.

V čem by z daného důvodu mělo být napadené OOP neproporcionální, navrhovatelka nijak neobjasňuje.

42. Navrhovatelka v návrhu uvádí, že napadené OOP považuje za nadbytečné, neboť ochrana je již zajištěna územním plánem města Vimperk, který stanovuje prakticky totožné podmínky ochrany kulturních hodnot území včetně regulace nové zástavby.
43. V této souvislosti musí městský soud upozornit na určitou rozpornost navrhovatelčiny argumentace, neboť ta na jednu stranu tvrdí, že napadené OOP nepřiměřeně zasahuje do jejích práv a znemožňuje jí realizaci zamýšleného záměru na jejích pozemcích, na druhou stranu však tvrdí, že v podstatě totožné podmínky ochrany území plynou již z územního plánu, v souladu s nímž záměr využití svých pozemků připravovala.
44. Městský soud nepovažuje vydání napadeného OOP za nadbytečné s ohledem na regulaci obsaženou v územním plánu města Vimperk. Sama navrhovatelka ve svém návrhu uvádí, že ani v jedné z dotčených osad není samostatná památková zóna nebo přímo památkově chráněná stavba. V řízení podle stavebního zákona by tedy žadatel nebyl povinen předložit ke svému záměru stanovisko orgánu památkové péče, a posouzení záměru z hlediska hodnot chráněných památkovým zákonem by se tak dělo pouze zprostředkovaně na základě obecných hodnot chráněných stavebním zákonem, které by prováděl pouze orgán územního plánování. Pro ten je zásadním podkladem jeho povolovací činnosti územní plán, není však specializovaným orgánem povolaným k ochraně veřejného zájmu spočívajícího v ochraně kulturních památek. Vyhlášením památkové zóny dojde ke „vtažení“ orgánu památkové péče do povolovacího procesu prostřednictvím závazného stanoviska dle § 14 památkového zákona. Orgán památkové péče přitom disponuje odborným zázemím a personálem k posouzení vlivu záměru na jím chráněné hodnoty, a tímto postupem tak v důsledku vyhlášení památkové zóny dojde ke zvýšení kvality ochrany daného území z hlediska ochrany kulturních památek.
45. Zamýšleným důsledkem vyhlášení památkové zóny je tedy právě uložení povinnosti druhově vymezenému okruhu adresátů (zejména vlastníků nemovitostí nacházejících se na území památkové zóny) v relevantních správních řízeních získat stanovisko orgánu památkové péče dle § 14 památkového zákona, a nejedná se tak o regulaci nadbytečnou. Takový důsledek městský soud nepovažuje ani za neproporcionální zásah do práv dotčených osob, resp. navrhovatelky. Jedná se o právním předpisem zakotvenou a předvídanou povinnost, která sama o sobě adresáty normy nepřiměřeně nezatěžuje. Navrhovatelce zároveň nesvědčí žádné legitimní očekávání, že regulace území, v němž zakoupila pozemky, zůstane po celou dobu jejího vlastnictví těchto nemovitých věcí neměnná. Zároveň není ani pravdou, že napadené OOP zásadním způsobem mění podmínky pro využití území. Jak již bylo výše uvedeno, zamýšleným důsledkem vyhlášení památkové zóny je nutnost získat v rámci stavebního řízení odborný podklad orgánu státní památkové péče, čímž bude dosaženo vyšší míry ochrany zájmů chráněných památkovým zákonem. Soud má za to, že navrhovatelka nemůže úspěšně tvrdit na jednu stranu neproporcionální zásah do svých práv novou regulací zavedenou památkovou zónou, a na stranu druhou namítat nadbytečnost takové ochrany tím, že podmínky stanovené tímto OOP jsou totožné s podmínkami zakotvenými v územním plánu, na jehož základě navrhovatelka připravovala svůj stavební záměr. Tyto argumentační linie jsou vzájemně neslučitelné.
46. Navrhovatelka poukazuje na obecnost a neurčitost napadeného OOP, z něž podle jejího názoru neplynou konkrétní požadavky na vlastníky pozemků v dotčené lokalitě.

47. Je třeba navrhovatelce přisvědčit, že opatření obecné povahy nestanoví vůči konkrétním pozemkům zcela konkrétní povinnosti. S konkretizací práv a povinností jmenovitě určených osob se však počítá v rámci navazujících řízení, a to zejména prostřednictvím výše zmíněného stanoviska ve smyslu § 14 památkového zákona (viz též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 5. 2024, č. j. 3 A 15/2024-53, který se týkal obdobné námitky ve vztahu k vyhlášení památkové zóny Brno). Městský soud se neztotožňuje s navrhovatelkou, že by opatření bylo příliš neurčité do té míry, že by jeho adresáti nemohli žádným způsobem předvídat, jakým způsobem bude výkon jejich případných vlastnických práv k pozemkům, které v dotčené lokalitě vlastní, omezen. Z výše shrnutého článku 2 například k navrhovatelkou akcentované výstavbě vyplývají požadavky na respektování výškové hladiny zástavby v daném místě, realizaci nesmí dojít k narušení pohledových vazeb a dominantních prvků v daném místě. Nové stavby a úpravy stávajících staveb musí vycházet z původní tradiční zástavby, zejména musí respektovat charakter, měřítko, objem a proporce staveb a charakter střešní krajiny. Z uvedeného je zřejmý jistý rámec, v němž se musí vlastníci pozemků při přípravě svého záměru pohybovat. Z daných podmínek plyne zájem na zachování určitého rázu krajiny, který vypovídá o civilizačním vývoji a historických souvislostech v území, který není možné narušit například novostavbou, jež svým charakterem, resp. provedením zjevně nezapadá do takto utvořené krajiny. Zcela konkrétní podmínky, které budou vycházet z výše uvedených kategorií, pak stanoví (bude-li to považovat za potřebné) orgán památkové péče právě ve stanovisku dle § 14 památkového zákona, jež bude závazným stanoviskem pro řízení podle stavebního zákona.
48. Městský soud také souhlasí s odpůrcem, že samotné vydání napadeného OOP výstavbu v dotčeném území neznemožňuje. Navrhovatelka se obává komplikací při realizaci svého stavebního záměru, nijak konkrétně však neargumentuje, z jakého důvodu by její záměr neměl být v důsledku vydání napadeného OOP realizovatelný, a to tím spíše, že jak již soud výše poznamenal, při jeho přípravě vycházela z územního plánu, jehož podmínky považuje za v podstatě totožné s podmínkami napadeného OOP. Naopak v replice tvrdí, že její záměr splňuje požadavky plynoucí z podmínek napadeného OOP, což dokládá i mapami, z nichž plyne, že území osad bylo zastavěno již historicky a nová výstavba ze strany navrhovatelky tak zájmy památkové ochrany nenarušuje. Soud neshledal důvod k provedení navrhovatelkou doložených map, neboť otázka konkrétního posouzení, zda je navrhovatelčin záměr z hlediska zájmů chráněných památkovým zákonem přípustný, je otázkou právě až následného správního řízení o vydání povolení pro takovou konkrétní stavbu a závazného stanoviska vydaného podle § 14 památkového zákona orgánem památkové péče. Pro posouzení zákonnosti samotného napadeného OOP tak nejsou navrhovatelkou doložené podklady relevantní. Nadto historická zastavěnost území, kterou navrhovatelka míní prokazovat, je popsána již v samotném napadeném OOP (viz str. 8-9 věnující se popisu a historickému vývoji každé ze 3 dotčených vesnic).
49. Ani ze samotné skutečnosti, že proti navrhovatelčinu stavebnímu záměru vystoupil environmentální spolek, který u odpůrce také inicioval vyhlášení památkové zóny, nelze dle městského soudu dovozovat, že cílem napadeného OOP je znemožnění jejího stavebního záměru. Podmínky napadeného OOP jsou stanoveny obecně pro všechny vlastníky pozemků v dané lokalitě a necílí konkrétně na navrhovatelku a jí vlastněné nemovitosti. V této souvislosti soud uvádí, že neshledal potřebným provedení navržených důkazů spočívajících v žádosti o vydání územního rozhodnutí, oznámení stavebního úřadu o zahájení řízení a námitek spolku Veselka pod Boubínem proti navrhovatelčině stavebnímu

záměru, které navrhovatelka navrhovala. Tyto listiny jsou podle městského soudu pro posouzení věci nerozhodné, neboť se k obsahu napadeného opatření nijak nevází a mívají se tak s předmětem nynějšího řízení.

50. Jak již bylo výše uvedeno, navrhovatelka nezpochybňuje samotný předmět ochrany napadeného OOP, tedy typ krajiny významný svým dochovaným charakterem. Ačkoliv uvádí, že stanovisko Národního památkového ústavu, které bylo podkladem pro vyhlášení památkové zóny, není součástí správního spisu, tento spis obsahuje další jiné podklady, z nichž specifická území a zájem na jeho ochraně jasně vyplývá (viz níže). Odpůrce přitom vysvětlil, že navrhovatelčiny pozemky leží v samém středu krajiny, jejíž charakter je hoden ochrany, a jejich vynětí z dané památkové zóny tak není možné. Stejně tak není důvodná námitka, že není zřejmé, proč byla do památkové zóny zahrnuta i zastavěná a zastavitelná území osad, v nichž se ceněné plužiny nenacházejí. Jak vyplývá již ze základního popisu předmětu ochrany napadeného OOP (srov. odst. 38 tohoto rozsudku) a taktéž z jeho odůvodnění, chráněn je charakter krajiny jako celek, včetně v něm se nacházejících sídel, nikoliv pouze nezastavěné území hospodářsky obdělávané půdy. S tím koresponduje také odůvodnění napadeného OOP, které na stranách 8-14 detailně popisuje charakter krajiny, a to nejen dochované plužiny, ale také architektonické a stavební hodnoty všech třech dotčených sídel.
51. Ačkoliv navrhovatelce lze přisvědčit, že odůvodnění vymezení území, pro něž byla památková zóna vyhlášena, není ve vztahu k navrhovatelkou zmiňovaným ostatním obcím precizní a odkazuje spíše na obecné důvody pro vyhlášení samotné památkové zóny, městský soud z podkladů založených ve správním spise ani ze samotných tvrzení navrhovatelky neshledal, že by území památkové zóny bylo vymezeno ze strany odpůrce svévolně či bez racionálního základu.
52. Podklady, které pro vyhlášení OOP zpracovala odborná organizace památkové péče (Národní památkový ústav), nejsou součástí správního spisu, v průběhu přípravy vyhlášení památkové zóny však byly i pro veřejnost dostupné na úložišti pagis.npu.cz/sheet, jak plyne ze sdělení generálního ředitelství Národního památkového ústavu ze dne 30. 11. 2023, které tyto podklady zpracovalo. Z dřívějšího sdělení téhož orgánu (3. 12. 2019) se pak podává, že v návaznosti na podnět spolku Veselka pod Boubínem bylo provedeno v lokalitách Veselka, Pravětín a Skláře místní šetření. Dále z něj plyne, že se nejedná o jediné lokality s dochovanými plužinami v této části Šumavy (to ostatně potvrzuje i studie *Oblasti dochovaných strukturálně výrazných plužin v České republice*, kterou správní spis obsahuje). Podání dále popisuje, že v terénu bylo zjištěno, že plužiny v každé ze jmenovaných lokalit jsou jiného charakteru a pokud by se podařilo v daném území prohlásit území plošné památkové ochrany formou krajinné památkové zóny, mohla by být zajištěna ochrana „vzorku“ krajinných hodnot na území Šumavy, které se dochovaly na našem území zejména v příhraničních oblastech, avšak jejich ochrana není dosud legislativně ošetřena.
53. Samotné prostorové vymezení OOP sleduje dle městského soudu určitou racionalitu, vzhledem k tomu, že se jedná o kompaktní území navazující na historické usedlosti na předměstí Vimperka, jejichž význam a úlohu v minulosti odpůrce v napadeném OOP popsal. Navrhovatelkou zmiňované obce přitom skutečně s nyní vymezeným územím jednolitě území netvoří, jedná se o obce vzdálenější. I příslušnost k jinému geomorfologickému celku, na niž poukázal odpůrce ve vyjádření k návrhu, může být relevantním faktorem pro vymezení území, jež má být památkovou zónou chráněno. Skutečnost, že na území České republiky, a to i v blízkosti nyní vyhlášené památkové zóny,

existují další místa, svým charakterem podobná, neznamená, že by chráněné území muselo být vyhlášeno takzvaně všude nebo nikde. Je třeba podotknout, že přesné vymezení chráněného území, zejména u památkové zóny krajinné, může být do určité míry těžko objektivizovatelné, neboť předmětem ochrany je komplex krajiny jako takový, včetně např. právě pohledových či jiných souvislostí, a je tedy obtížné stanovit přesnou hranici vedení takové zóny. V projednávané věci je dle soudu relevantní, že území, jež bylo napadeným OOP vymezeno, představuje jakýsi vzorek typů plužiny, který má být zachován, a to z důvodu vysoké míry dochovanosti ceněných jevů a kompaktnosti chráněného území.

54. Zejména však městský soud neshledal, že by vyhlášení památkové zóny včetně způsobu její ochrany z jakéhokoli navrhovatelkou uváděného důvodu nepřiměřeným způsobem zasahovalo do jejích veřejných subjektivních práv. Jak již soud výše uvedl, nic nenasvědčuje tomu, že by cílem prohlášení památkové zóny byla snaha o znemožnění výstavby na navrhovatelčiných pozemcích, či jiný nelegitimní cíl. Vyhlášení památkové zóny sleduje veřejný zájem, a jak již bylo výše uvedeno, samo o sobě neznemožňuje realizaci jakýchkoli záměrů na pozemcích navrhovatelky, pouze stanoví jisté podmínky, které musí záměry splňovat. Tyto podmínky neshledal soud *a priori* nepřiměřenými, jejich konkrétní aplikace je pak otázkou individuálního správního aktu, proti němuž se navrhovatelka bude moci případně bránit u správního soudu (ať už přímo či zprostředkovaně, pokud by se jednalo o závazné stanovisko jakožto podklad pro rozhodnutí jiného správního orgánu). Orgán památkové péče vydávající stanovisko podle § 14 památkového zákona, pro nějž bude nynější OOP podkladem, je i při této činnosti povinen vážit zájem na ochraně veřejných zájmů a soukromý zájem v podobě vlastnického práva a využívání svého majetku. K tomu lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009-52, z něž vyplývá, že *správní orgán musí při rozhodování na úseku památkové ochrany pečlivě vážit, zda omezení vlastnického práva, kterým je i závazné stanovení, jakým způsobem vlastník nemovitosti nacházející se na území památkové rezervace smí (či naopak nesmí) tuto nemovitost opravit, upravit či přebudovat, je proporcionální veřejnému zájmu na zachování památkové hodnoty dané lokality. Památková ochrana tedy nesmí volit extrémní řešení, nezohledňující v potřebné míře i jiné konkurující legitimní zájmy, práva či hodnoty a musí usilovat o co nejmenší omezení vlastnických práv dotčených vlastníků nemovitostí, která ještě vedou k dosažení cíle této ochrany.* Uvedené se bez pochyby uplatní i na vydávání závazných stanovisek týkajících se záměrů v památkové zóně.
55. Navrhovatelka dále namítá, že Správa Národního parku Šumava měla být řádným dotčeným orgánem, neboť se napadené OOP dotýká pozemků v její správě (na území CHKO Šumava). Skutečnost, že ji odpůrce nevyzval k vyjádření jakožto dotčený orgán, považuje za zásadní vadu procesu přijetí napadeného OOP.
56. K uvedené námitce považuje soud za potřebné v první řadě poukázat na základní předpoklady aktivní věcné legitimace, tedy důvodnosti žaloby, resp. návrhu. NSS ve své judikatuře konstantně zdůrazňuje, že návrh na zrušení opatření obecné povahy není žalobou ve veřejném zájmu (viz usnesení č. j. 1 Ao 1/2009-120). V rámci posouzení důvodnosti návrhu je třeba zvážit, zda navrhovatel byl skutečně zkrácen na svých hmotných právech (rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 AOs 2/2012-53). Podle rozsudku NSS ze dne 26. 4. 2017, č. j. 3 As 126/2016-38, *věcná legitimace navrhovatele ke zrušení opatření obecné povahy se pak zakládá na podmínce oprávněnosti tvrzení, že byl na svých právech tímto opatřením zkrácen. Navrhovatel musí tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena a těmto tvrzením musí soud následně přisvědčit. Tyto závěry*

jsou alfou a omegou posouzení aktivní věcné legitimace navrhovatele v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy (k tomu srov. nálezy Ústavního soudu I. ÚS 59/14). Věcná legitimace chybí nejen tehdy, jsou-li konkrétní tvrzení navrhovatele nedůvodná, ale i v případech, kdy mezi namítaným porušením procesních předpisů při vydání opatření obecné povahy a dotčením na subjektivních hmotných právech navrhovatele nelze nalézt žádnou souvislost (zvýraznění přidáno městským soudem).

57. Městský soud má přitom za to, že neúčast tvrzeného dotčeného orgánu (Správy NP Šumava) v procesu přijímání dotčeného opatření obecné povahy se na hmotných právech navrhovatelky nemůže žádným způsobem projevit, a to ani kdyby byla navrhovatelčina námitka důvodná. Sama navrhovatelka poukazuje pouze na skutečnost, že Správa NP Šumava spravuje v regulované lokalitě pozemky spadající do Chráněné krajinné oblasti Šumava, ty se však jejích pozemků nijak netýkají. Nadto je nutno přisvědčit odpůrci, že Správa NP Šumava nebyla v dané věci dotčeným orgánem.
58. Podle § 172 odst. 1 věta první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) návrh opatření obecné povahy s odůvodněním správní orgán po projednání s dotčenými orgány uvedenými v § 136 doručí veřejnou vyhláškou podle § 25, kterou vyvěsí na své úřední desce a na úředních deskách obecních úřadů v obcích, jejichž správních obvodech se má opatření obecné povahy týkat, a vyzve dotčené osoby, aby k návrhu opatření podávaly připomínky nebo námítky.
59. Podle § 136 odst. 1 správního řádu dotčenými orgány jsou a) orgány, o kterých to stanoví zvláštní zákon, a b) správní orgány a jiné orgány veřejné moci příslušné k vydání závazného stanoviska (§ 149 odst. 1) nebo vyjádření, které je podkladem rozhodnutí správního orgánu. V případě vydání opatření obecné povahy se neuplatní písm. b) uvedeného ustanovení, neboť to směřuje na případy vydávání rozhodnutí, relevantní je tedy v procesu pořízení OOP pouze vymezení dotčených orgánů podle písm. a).
60. Navrhovatelka dovozuje dotčenost Správy NP Šumava v procesu přijímání OOP vymezení památkovou zónu z § 78 ZOPK. Jeho odst. 2 stanoví, že *správy národních parků na území národních parků a jejich ochranných pásem vykonávají státní správu v ochraně přírody a krajiny v rozsahu působnosti obecních úřadů, obecních úřadů obcí s rozšířenou působností a krajských úřadů a Agentury, není-li podle tohoto zákona příslušné Ministerstvo životního prostředí. Správa Národního parku Šumava vykonává státní správu v rozsahu působnosti Agentury též na území Chráněné krajinné oblasti Šumava (...).*
61. Aby ovšem toto ustanovení založilo postavení Správy NP jakožto dotčeného orgánu v nynější věci, musel by buď památkový zákon či samotný ZOPK do působnosti některého z orgánů ochrany přírody vyjmenovaného v uvedeném ustanovení, jehož činnost na území CHKO Šumava Správa NP nahrazuje, svěřovat vydání stanoviska k návrhu na vyhlášení památkové zóny. Takové ustanovení však uvedené právní předpisy neobsahují [srov. např. *a contrario* § 77 odst. 1 písm. u) ZOPK, který obecním úřadům s rozšířenou působností ve svém správním obvodu, není-li příslušný jiný orgán ochrany přírody, svěřuje kompetenci v rozsahu své působnosti uplatňovat stanoviska k návrhu územního plánu, regulačního plánu, vymezení zastavěného území a územního opatření z hlediska zájmů chráněných tímto zákonem a stanoví, že jsou dotčeným orgánem při jejich pořizování]. Za takové ustanovení nelze považovat ani samotný § 6 památkového zákona, který stanoví, že Ministerstvo kultury prohlásí památkovou zónu *po projednání s krajským úřadem*. Tímto pravidlem zákon míří na krajský úřad v kontextu daného zákona, tedy na orgán státní památkové péče ve

smyslu § 25 a § 28 památkového zákona, a to vzhledem ke skutečnosti, že jeho postavení jako orgánu na jiném úseku státní správy jinak nespecifikuje.

62. V posledním návrhovém bodě navrhovatelka tvrdí, že OOP zasahuje nadbytečně i na plochy, kde nejsou znaky pro památkovou ochranu naplněny, tedy lesní pozemky a zastavěné a zastavitelné území k. ú. Vimperk na celém jeho jižním okraji.
63. Také v případě této námítky je dle městského soudu zjevné, že navrhovatelka zde nehájí svoje práva, neboť větší rozsah chráněného území nemůže žádným způsobem zasáhnout do hmotných práv navrhovatelky, jejíž pozemky se v jí namítaných územích nenachází.
64. Nadto lze uvést, že odpůrce v odůvodnění napadeného OOP vysvětlil, že chráněna je podoba kulturní krajiny vytvořená v dané lokalitě historickou činností člověka, a to včetně její pohledové celistvosti. Konstatoval, že historické prameny dokládají vysokou míru autenticity struktury zdejší krajiny. Krajinný prostor je v souladu s historickou podobou přirozeně vymezen konfigurací terénu i lesními porosty. Z uvedeného je patrné, že předmětem ochrany je krajina v území jako taková, a to včetně například zachování lesních pozemků, nikoliv pouze charakteristické plužiny. Ve vztahu k místní části Vimperka Hájná Hora, resp. usedlosti Schweigelův dvůr, popsal odpůrce její historický význam a typický charakter stavby, který přetrval. Skutečnost, že je nyní tato usedlost využívána nepůvodním novodobým způsobem, neznamená, že není hodna ochrany pro svůj historický význam. Odpůrce přitom uvedl, že z pohledu památkové ochrany se jedná o cenný doklad hospodaření movitější vrstvy obyvatelstva a urbanistické vazby solitérní usedlosti na okolní krajinu. Navrhovatelčino tvrzení, že stavba je nyní součástí kompaktní zástavby pak ani neodpovídá mapovým podkladům (katastrální mapa), v nichž jsou vyznačeny hranice památkové zóny, které tvoří přílohu OOP.

VI. Závěr a náklady řízení

65. Na základě shora uvedených skutečností soud návrh shledal nedůvodným, a v souladu s § 101d odst. 2 s. ř. s. ho proto zamítl.
66. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. Navrhovatelka v řízení neměla úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrci, kterému by jakožto úspěšnému účastníku řízení náležela náhrada nákladů řízení, soud tuto náhradu nepřiznal, neboť mu nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. listopadu 2024

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu